

การเปรียบเทียบผลการสอนเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการตรวจ
แก้งานด้วยตนเอง และการตรวจแก้งานโดยเพื่อน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิไล มาลาหอม* และเสาวภาคย์ กัลยาณมิตร

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

*corresponding author e-mail: rahannoi@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองและกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนระหานวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองจำนวน 40 คน และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ งานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน แผนการสอนสำหรับทั้งสองกลุ่ม ๆ ละ 5 แผน 20 ชั่วโมง และเกณฑ์การให้คะแนนที่ปรับปรุงมาจาก Oshima & Hogue (2006) โดยประเมินความสามารถในการเขียนประโยคใจความหลัก ประโยคสนับสนุน และประโยคสรุปความ ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษหลังเรียน และคะแนนเฉลี่ยในการเขียนแยกตามประเด็นการประเมินผล 3 ด้านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับคะแนนเฉลี่ยในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษโดยภาพรวม การเขียนประโยคใจความหลัก และการเขียนประโยคสรุปความของกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน สูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการเขียนประโยคสนับสนุนกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: การเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ การตรวจแก้งานด้วยตนเอง การตรวจแก้งานโดยเพื่อน

**A COMPARISON OF SELF-EDITING AND PEER EDITING IN ENGLISH
PARAGRAPH WRITING OF GRADE 11 STUDENTS**

Wilai Malahom*, and Saovapak Kallayanamit

Faculty of Humanities, Naresuan University

*corresponding author e-mail: rahannoi@hotmail.com

Abstract

The purpose of the study was to compare the development of English paragraph writing ability of Grade 11 students by self-editing and peer-editing techniques. The

participants in the study were 80 students in Grade 11 at Rahannwittaya School in Kamphaengphet province. Through purposive sampling, the informants were divided into two groups: forty students of the self-editing group and forty students of the peer-editing group. The instruments consisted of pre-test and post-test paragraph writings, a twenty-hour lesson plan for each group, and a grading scale modified from Oshima & Hogue (2006), which included evaluation of the main idea, supporting, and concluding sentences. The results were as follows; first, the mean scores of the post-test of each group, which comprised the overall writing abilities, the writing of the main idea, supporting idea, and concluding idea, were significantly higher than those of the pre-test writing ($p = 0.05$). Secondly, the mean scores of the overall writing abilities and the writing of the main idea and concluding idea of the peer-editing group were significantly higher than those of the self-editing group ($p = 0.05$). However, the mean score of the supporting sentences writing of the peer-editing group was higher but not significantly higher than that of the self-editing group.

Keywords: paragraph writing, self-editing, peer editing

บทนำ

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการเขียนนับว่าเป็นทักษะที่ยากการที่ผู้เรียนจะสามารถเขียนเพื่อสื่อความหมายได้นั้นจะต้องเขียนได้ถูกต้องตามหลักของการใช้ภาษาการใช้เกณฑ์ทางภาษาในการเชื่อมโยงประโยคเรียบเรียงและถ่ายทอดความคิดการเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อนและไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนเพื่อจะสื่อความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาผู้เขียนจะต้องใช้ความรู้และสติปัญญาหลาย ๆ ด้านวิเคราะห์ปัญหาเพื่อให้ความคิดที่ตั้งไว้ไม่เพียงแต่ปรากฏเป็นตัวหนังสือแต่ยังสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ (พิมพ์รัตน์, 2548; วิไลพร, 2536) การสอนเขียนภาษาอังกฤษของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศรวมทั้งประเทศไทย มีปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนทำได้ยาก เนื่องจากอิทธิพลของภาษาที่ 1 ภาษาและวัฒนธรรมส่งผลให้การใช้ภาษามิติดพลาดดังรายงานของปทุมรัตน์ (2546) กล่าวว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้ปรับเปลี่ยนกลวิธีการสอนจากแบบที่เน้นผลงานมาสู่แบบเน้นกระบวนการ แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงช้า ๆ และในความเป็นจริง การสอนแบบเน้นผลงานยังได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย นักเรียนยังคงต้องเขียนงานตามกฎเกณฑ์ที่เน้นความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และนอกจากนั้นตัวผู้เรียนเองไม่ต้องการเขียนชิ้นงานหลาย ๆ ครั้ง ถึงแม้ว่าสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งได้นำการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการมาใช้ แต่ก็ยังตัดทอนบางขั้นตอนทิ้งไป เช่น ขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (peer-response) และการเรียนการสอนทางไกล (teacher-conferencing) เพราะเหตุผลบางประการคือ ความไม่มั่นใจในความสามารถของผู้เรียน ไม่มีเวลาเพียงพอ หัวข้อไม่น่าสนใจ และการตอบสนองของผู้เรียนที่นิ่งเงียบมากกว่าที่จะมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับครูผู้สอนในระหว่างเรียน

นอกจากนี้ปัญหาที่พบในการสอนเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ นักการศึกษาหลายท่าน (Hyland, 2002; Daveney, 2005; Dhanarattigannon, 2008; Kaewcha, 2013;

Watcharapanyawong & Usaha, 2013) ได้สรุปปัญหาที่พบในการสอนเขียนภาษาอังกฤษครั้งนี้ ประการแรก คือ อิทธิพลของภาษาที่ 1 (first language interference) ผู้เรียนจะสับสนระหว่าง รูปแบบและความเข้าใจของภาษาแม่ของตนกับภาษาที่สอง ทำให้ผู้เรียนมีความยากลำบากและนำไปสู่ การทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา (language errors) ซึ่งแบ่งได้ 16 รูปแบบ ได้แก่ verb tense, word choice, sentence structure, article, preposition, modal/auxiliary, singular/plural form, fragment, verb form, pronoun, run-on sentence, infinitive/gerund, transition, subject-verb agreement, parallel structure และ comparison structure ประการต่อมา คือ ภาษาและวัฒนธรรม เนื่องจากนักเรียนไทยมักขาดความมั่นใจไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และมักจะรอ คำสั่งหรือคำแนะนำจากครูผู้สอน นักเรียนไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริม กระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ซึ่งเป็นการยากที่จะตัดสินว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนไทยไม่พัฒนา เกิดจากการเรียนรู้อย่างไม่เต็มศักยภาพหรือการขาดการมีส่วนร่วมในการ เรียน และประการสุดท้าย คือ ความผิดพลาดในการใช้ภาษา รูปแบบความผิดพลาดที่พบในการเขียน ของนักเรียนไทยมีทั้งในระดับของคำและประโยคยกตัวอย่าง เช่น การแปลคำศัพท์แบบคำต่อคำ การเลือกใช้โครงสร้างประโยคผิดเพราะถ่ายโอนมาจากภาษาแม่ และการคิดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึง แปลเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น หากครูผู้สอนให้ความสำคัญกับสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนก้าวผ่านและ สามารถเรียนภาษาได้ดีขึ้น

ในปัจจุบันมีการออกแบบการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาและแก้ปัญหาการเขียนของนักเรียน หลากหลายวิธี วิธีการหนึ่ง คือการให้ข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียนของผู้เรียน ซึ่งมีความสำคัญต่อการ เรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง เพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับนั้นเป็นส่วนช่วยขยายความ เพิ่มเติมความรู้และ ความเข้าใจทำให้เกิดการโต้ตอบและการนำภาษาไปใช้จริง ซึ่งเป็นจุดประสงค์หลักในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ การให้ข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียนทำได้หลากหลายวิธี เช่น การประเมิน การแก้ไข การให้คำตอบ หรือการตรวจแก้ เป็นต้น ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับต่องานเขียนทั้งจากครูผู้สอน ตัวผู้เรียนเอง และเพื่อนร่วมชั้นเรียน (Topping, 2009) ตามที่ Mamishev & Williams (2009) ได้ให้ ความหมายของการตรวจแก้งานไว้ว่า การตรวจแก้งาน คือ กระบวนการในการคัดเลือกและจัดเตรียม งานเขียน สื่อสิ่งพิมพ์ โสตวิสต หรือสื่อภาพยนตร์เพื่อนำไปตรวจสอบข้อมูล กระบวนการตรวจแก้งาน ประกอบด้วย การแก้ไขข้อผิดพลาด การรวบรวม การเรียบเรียงและการปรับเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้ผลงานมีความ ถูกต้องและสมบูรณ์ วิธีการตรวจแก้งานเขียนโดยทั่วไปมี 3 วิธี ได้แก่ การตรวจแก้งานโดยครูผู้สอน การ ตรวจแก้งานด้วยตนเอง และการตรวจแก้งานโดยเพื่อน ตามที่กล่าวมา

ในปัจจุบันมีนักวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาหลายท่าน ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการ พัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองว่า การตรวจแก้งานด้วยตนเองเป็นการ ตรวจงาน แก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ คำศัพท์และกลไกทางภาษาก่อนเป็นงานเขียนที่สมบูรณ์การ เรียนด้วยวิธีดังกล่าวให้โอกาสผู้เรียนได้ใช้ความรู้ ทักษะของตนเองตรวจทานหาข้อผิดพลาดจนนำไปสู่ ความสามารถในการปรับปรุงงานเขียนของตนเองได้ (ริชยา, 2545; พิชินี, 2552; Ferris, 1992; Tavakoli, 2010; Naeni, 2011) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ (ปทุมรัตน์, 2546; Byrd, 1994; Torwong, 1995; Tsui, 2000; Khonbi & Sadeghi, 2013) แสดงความเห็นว่า การตรวจแก้งานโดย เพื่อนสามารถประยุกต์ใช้ได้กับการเรียนการสอนทุกระดับชั้น วิธีการประยุกต์กับนักเรียนในระดับต้น

การเรียนการสอนจะมุ่งเน้นไปที่วากยสัมพันธ์หรือโครงสร้างด้านภาษา เมื่อความสามารถของผู้เรียนพัฒนาขึ้นการให้ความสำคัญจะเปลี่ยนจากโครงสร้างไปสู่เนื้อหา ในการเขียน การตรวจแก้งานโดยเพื่อน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น ตอบรับความคิดเห็น การใช้เหตุผล ประเมินและตัดสินผลตอบกลับจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน นำไปสู่การปรับปรุงงานเขียน และพัฒนาความสามารถในการเขียนของตนเอง

จากการศึกษาทางวิจัยที่กล่าวมา แสดงให้เห็นว่าการใช้วิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานด้วยตนเอง และวิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานโดยเพื่อน เป็นวิธีการเรียนที่ให้โอกาสผู้เรียนตรวจทาน แก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาทักษะการเขียนของตนเองและของเพื่อนร่วมชั้นเรียนได้ มีนักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติดำเนินงานวิจัยเพื่อศึกษาผลของวิธีการเรียนทั้งสองรูปแบบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนในระดับอุดมศึกษา และยังไม่มียุทธศาสตร์ของประเทศไทยเคยเปรียบเทียบผลของการใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองและวิธีการตรวจแก้งานโดยเพื่อน เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการเปรียบเทียบผลการสอนเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งการทำวิจัยครั้งนี้จะจ่งศึกษาผลการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษแบบแบ่งประเด็นของผู้เรียน ซึ่งการเขียนแบบแบ่งประเด็น หมายถึงรูปแบบการเขียนโดยการแบ่งหัวข้อเป็นประเด็นและเขียนอธิบายขยายความประเด็นนั้น ๆ โดยเลือกประเด็นความสามารถในการเขียนประโยคใจความหลัก ประโยคสนับสนุน และประโยคสรุปความ โดยปรับปรุงตามกรอบแนวคิดและเกณฑ์การตรวจงานเขียนของ Oshima & Hogue (2006) ที่สรุปว่าองค์ประกอบของย่อหน้าประกอบไปด้วย ประโยคใจความหลัก ประโยคสนับสนุน และประโยคสรุปความ ซึ่งประเด็นเกณฑ์การตรวจงานเขียนดังกล่าวเหมาะสมกับการใช้ตรวจงานวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากเป็นเกณฑ์การให้คะแนนในการเขียนระดับย่อหน้าโดยเฉพาะ และองค์ประกอบในการให้คะแนนครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการวิจัยอย่างครบถ้วนเมื่อประเมินเพื่อตอบคำถามวิจัยเลือกใช้เฉพาะประเด็นที่ 4 เรื่องการเรียบเรียง (organization) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจึงอาจจะมีข้อจำกัดในด้านความรู้เรื่องไวยากรณ์และเนื้อหา และผลการวิจัยนี้จะให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นำไปสู่การเรียนรู้และการผลิตงานเขียนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษโดยภาพรวมระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนแยกตามประเด็นการประเมินผล 3 ด้าน ได้แก่ประโยคใจความหลัก ประโยคสนับสนุนและประโยคสรุปความของกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเองและกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยเพื่อน 4) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษแยกตามประเด็นการประเมินผล 3 ด้าน ได้แก่ ประโยคใจความหลัก ประโยคสนับสนุน และประโยคสรุปความ ระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยเพื่อน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนระหานวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร แผนการเรียนคณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ จำนวน 40 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-สังคมศึกษา จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) เนื่องจากเป็นนักเรียนในแผนการเรียนที่เน้นภาษาอังกฤษนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ในการแบ่งกลุ่มผู้วิจัยใช้วิธีการจับสลากในการเลือกกลุ่ม ได้แก่ นักเรียนแผนการเรียนคณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-สังคมศึกษาเป็นกลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบวัดความรู้ก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษแบบแบ่งประเด็น (logical division of ideas) แบบทดสอบก่อนเรียน เรื่อง importance of english และแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง danger of smoking ใช้เวลาในการเขียน 90 นาที ความยาว 10-15 ประโยค โดยผู้เรียนสามารถเขียนโดยใช้รูปแบบประโยคได้อย่างหลากหลายทั้งประโยคความเดียว ประโยคความรวม หรือประโยคความซ้อนตามประเด็นที่ต้องการ

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ชุด แบ่งเป็นแผนสำหรับจัดการเรียนการสอนแบบตรวจแก้งานด้วยตนเอง จำนวน 5 แผน 20 ชั่วโมง และแผนสำหรับจัดการเรียนการสอนแบบตรวจแก้งานโดยเพื่อน จำนวน 5 แผน 20 ชั่วโมง โดยเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับมาตรฐาน สาระการเรียนรู้ และตัวชี้วัดจากกรการวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ที่เหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เลือกรูปแบบการเขียนเน้นแบบแบ่งประเด็นรวมทั้งให้ฝึกเขียนระหว่างเรียน 3 ชิ้นงาน ได้แก่ benefits of playing sports, importance of the internet and danger of red-light runners ในกิจกรรมการเรียนการสอนโดยรวมของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มเหมือนกัน แตกต่างกันเฉพาะในกิจกรรมการตรวจแก้งาน

2.3 แบบตรวจแก้งานด้วยตนเอง และแบบตรวจแก้งานโดยเพื่อน ประกอบไปด้วยประเด็นการประเมินจำนวน 15 ข้อ โดยแบ่งเป็น 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) โครงสร้างของย่อหน้าซึ่งประกอบไปด้วย ประโยคใจความหลัก ประโยคสนับสนุน และประโยคสรุปความ 5 ข้อ 2) ความมีเอกภาพของย่อหน้า 5 ข้อ และ 3) ความมีสัมพันธภาพของย่อหน้า 5 ข้อ

3. วิธีการเก็บข้อมูล

ในการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน รูปแบบการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษแบบแบ่งประเด็น ความยาว 10-15 ประโยค ใช้เวลาในการสอบ 90 นาที หลังจากนั้นผู้วิจัยให้ครูผู้สอนเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่อนตรวจงานเขียนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 5 ด้านดังนี้ 1) รูปแบบ 5 คะแนน 2) กลไวยากรณ์ 5 คะแนน 3) เนื้อหา 20 คะแนน 4) การเรียบเรียง 35 คะแนน 5) ไวยากรณ์ 35 คะแนน รวม 100 คะแนนโดยวิจัยเลือกใช้เฉพาะประเด็นที่ 4 เรื่อง การเรียบเรียง ซึ่งเป็นส่วนที่มีการประเมินในการเขียนประโยคใจความหลัก 10 คะแนน ประโยคสนับสนุน 20 คะแนนและประโยคสรุปความ 5 คะแนน (Oshima & Hogue, 2006)

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการสอนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษให้ทั้ง 2 กลุ่ม ๆ ละ 20 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนดังนี้ขั้นตอนที่หนึ่ง ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษโดยเน้นแบบแบ่งประเด็น หลังจากนั้นผู้เรียนเขียนชิ้นงานซึ่งใช้เวลา 60 นาที เมื่อเขียนชิ้นงานเสร็จเรียบร้อยแล้วครูผู้สอนก็รวบรวมชิ้นงานและบันทึกการส่ง ขั้นตอนต่อมาดำเนินการกิจกรรมการเรียนแบบตรวจแก้งาน ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มได้รับแบบตรวจแก้งานพร้อมกับชิ้นงาน โดยกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองใช้ self-editing checklist ตรวจทานงานเขียนของตนเองในขณะที่กลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนแลกเปลี่ยนชิ้นงานระหว่างกันและใช้ peer-editing checklist เพื่อตรวจทานงานเขียนชิ้นนั้น นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีเวลาในการทำกิจกรรม 60 นาที เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมครูก็รวบรวมผลงานชิ้นตอนสุดท้าย ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มได้รับชิ้นงานเขียนพร้อมแบบตรวจแก้งานคืนจากครูผู้สอนผู้เรียนพิจารณา ตรวจทานและอ่านข้อเสนอแนะที่ได้รับจากแบบตรวจงาน โดยกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนสามารถซักถามข้อสงสัยกับคู่ที่ตรวจงานของตน หลังจากนั้นนักเรียนปรับปรุงงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษครั้งสุดท้ายซึ่งนักเรียนมีเวลาในการทำกิจกรรม 60 นาที หลังเสร็จสิ้นการเขียนครูก็รวบรวมเพื่อนำไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เมื่อตรวจให้คะแนนเรียบร้อยแล้วพร้อมกับคืนชิ้นงานที่มีข้อเสนอแนะจากครูผู้ตรวจให้เจ้าของผลงาน โดยครูผู้สอนช่วยอธิบายข้อเสนอแนะของครูผู้ตรวจ รวมทั้งช่วยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของผู้เรียนเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงงานเขียนครั้งต่อไปของผู้เรียน กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินตามขั้นตอนเหล่านี้เหมือนกันในทุกๆ ชิ้นงานที่ให้นักเรียนฝึกเขียน

3.3 หลังจากดำเนินการเรียนการสอนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน รูปแบบการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษแบบแบ่งประเด็น ความยาว 10-15 ประโยค ใช้เวลาในการสอบ 90 นาที หลังจากนั้นผู้วิจัยให้ครูผู้สอนเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่านตรวจงานเขียนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ซึ่งเป็นเกณฑ์เดียวกับที่ใช้ในการตรวจแบบทดสอบก่อนเรียน

3.4 ผู้วิจัยนำผลการทดสอบการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติการทดสอบที

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

1. ความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังของกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน

Group	Test	X	S.D.	t	df	Sig.
Self-editing	Pre-test	40.14	0.63	48.39	39	0.00*
	Post test	49.08	1.24			
Peer-editing	Pre-test	40.44	0.62	67.88	39	0.00*
	Post test	58.78	1.90			

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 40.14 คะแนนและคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 49.08 คะแนน ส่วนกลุ่มที่ใช้วิธีเรียนแบบตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 40.44 คะแนนและคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน 58.78 คะแนนจากคะแนนเต็ม 100 คะแนนทั้งสองกลุ่ม ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนของทั้งสองกลุ่มสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (*p <0.05)

2. ความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษโดยภาพรวมระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน พบว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รายละเอียดตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนโดยภาพรวมของกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน

Group	X̄	S.D.	t	df	Sig.
Self-editing	49.08	1.40	27.03	78	0.00*
Peer-editing	58.78	1.90			

หมายเหตุ * ระดับนัยสำคัญ = 0.05

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ใช้วิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานด้วยตนเองมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนโดยภาพรวมเท่ากับ 49.08 คะแนน ส่วนกลุ่มที่ใช้วิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 58.78 คะแนน ค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่มที่ใช้วิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานโดยเพื่อนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (*p <0.05)

3. ความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนแยกตามประเด็นการประเมินผล 3 ด้าน ได้แก่ ประโยคใจความหลัก ประโยคสนับสนุนและประโยคสรุปความของกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานโดยเพื่อนพบว่า คะแนนหลังเรียนในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษแยกตามประเด็นการประเมินผล 3 ด้านของทั้งสองกลุ่มสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รายละเอียดตามตารางที่ 3-4

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนแยกตามประเด็นการประเมินผลของกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง

Paragraph Structure	Test	X̄	S.D.	t	df	Sig.
Topic sentence	pre-test	5.98	0.38	19.27	39	0.00
	post test	7.48	0.39			
Supporting sentences	pre-test	10.81	0.71	1.22	39	0.11
	post test	10.96	0.32			
Concluding sentence	pre-test	1.81	0.37	10.26	39	0.00*
	post test	2.58	0.37			

หมายเหตุ * ระดับนัยสำคัญ = 0.05

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเองมีคะแนนก่อนเรียนเรียงตามประเด็นการประเมินผลได้แก่ ประโยคใจความหลักเท่ากับ 5.98 คะแนน ประโยคสนับสนุนเท่ากับ 10.18 คะแนน และประโยคสรุปความเท่ากับ 1.81 คะแนน ส่วนคะแนนหลังเรียนเรียงตามประเด็นการประเมินผลเช่นกันได้แก่ ประโยคใจความหลักเท่ากับ 7.48 คะแนน ประโยคสนับสนุนเท่ากับ 10.96 คะแนน และประโยคสรุปความเท่ากับ 2.58 คะแนน ผลของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($*p < 0.05$) ในการเขียนประโยคใจความหลักและประโยคสรุปความ ส่วนการเขียนประโยคสนับสนุนคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนแยกตามประเด็นการประเมินผลของกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน

Paragraph Structure	Test	X	S.D.	t	df	Sig.
Topic sentence	Pre-Test	5.92	0.29	37.47	39	0.00*
	PosT-test	8.80	0.30			
Supporting sentences	Pre-Test	10.74	0.69	2.01	39	0.02
	PosT-test	11.09	0.64			
Concluding sentence	Pre-Test	1.97	0.43	29.28	39	0.00*
	PosT-test	4.34	0.34			

หมายเหตุ * ระดับนัยสำคัญ = 0.05

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนก่อนเรียนเรียงตามประเด็นการประเมินผล ได้แก่ ประโยคใจความหลักเท่ากับ 5.92 คะแนน ประโยคสนับสนุนเท่ากับ 10.74 คะแนน และประโยคสรุปความเท่ากับ 1.97 คะแนน ส่วนคะแนนหลังเรียนเรียงตามประเด็นการประเมินผลเช่นกันได้แก่ ประโยคใจความหลักเท่ากับ 8.80 คะแนน ประโยคสนับสนุนเท่ากับ 11.09 คะแนน และประโยคสรุปความเท่ากับ 4.34 คะแนน ผลของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($*p < 0.05$) ในการเขียนประโยคใจความหลักและประโยคสรุปความ ส่วนการเขียนประโยคสนับสนุนคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษแยกตามประเด็นการประเมินผล 3 ด้าน ได้แก่ ประโยคใจความหลัก ประโยคสนับสนุน และประโยคสรุปความระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานโดยเพื่อนพบว่า กลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษแยกตามประเด็นการประเมินผล 3 ด้านสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รายละเอียดตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษหลังเรียนแยกตามประเด็นการประเมินผลระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน

Paragraph Structure	Group	X	S.D.	t	df	Sig.
Topic sentence	Self-editing	7.48	0.39	16.67	78	0.00
	Peer-editing	8.80	0.31			
Supporting sentences	Self-editing	10.96	0.32	1.19	78	0.11
	Peer-editing	11.09	0.63			
Concluding sentence	Self-editing	2.58	0.37	21.95	78	0.00
	Peer-editing	4.34	0.34			

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเองมีคะแนนหลังเรียนเรียงตามประเด็นการประเมินผล ได้แก่ ประโยคใจความหลักเท่ากับ 7.48 คะแนน ประโยคสนับสนุนเท่ากับ 10.96 คะแนน และประโยคสรุปความเท่ากับ 2.58 คะแนน ส่วนกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนหลังเรียนเรียงตามประเด็นการประเมินผลเช่นกัน ได้แก่ ประโยคใจความหลักเท่ากับ 8.80 คะแนน ประโยคสนับสนุนเท่ากับ 11.09 คะแนน และประโยคสรุปความเท่ากับ 4.34 คะแนน ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนของกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานโดยเพื่อนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($*p < 0.05$) ในการเขียนประโยคใจความหลักและประโยคสรุปความ ส่วนการเขียนประโยคสนับสนุนกลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเองแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

จากการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้ ประเด็นที่หนึ่ง กลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง ทั้งโดยภาพรวมและแยกตามประเด็นการประเมินผล ดังผลการศึกษาของ (Tsui, 2000; Topping, 2009; Behjat & Yamini, 2012) ได้กล่าวว่า วิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานโดยเพื่อนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนตรวจทาน วิเคราะห์หรือประเมินงานเขียนของผู้อื่น เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความรู้ของตนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อเสนอแนะ ข้อสังเกตหรือความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน นอกจากนี้วิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานโดยเพื่อนยังช่วยส่งเสริมทักษะการเป็นผู้ฟังที่ดี กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักแข็งและจุดอ่อนของตน ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความชำนาญในการเขียน เช่นเดียวกับการศึกษาของ Khonbi & Sadeghi (2013) สรุปไว้ในวิจัยของพวกเขาว่า ผู้เรียนมีความตั้งใจและพยายามประเมินโดยใช้ความรู้ความสามารถที่ตนเองมีอย่างเต็มที่ ซึ่งกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองจะมีความตั้งใจจริงจางน้อยกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง แต่จากค่าเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษในประเด็นการเขียนประโยคสนับสนุนซึ่งผู้เรียนกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Zhang (1995) ที่กล่าวว่า

กลวิธีตอบสนองโดยเพื่อน (peer response technique) ที่ใช้ได้ผลดีต่อการเขียนในภาษาที่ 1 (first language writing) ไม่มีผลในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเมื่อนำมาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 (ESL writing)

ในการดำเนินการวิจัยผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้กลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีความสามารถในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง เกิดจากผู้เรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนกันตรวจงานเขียนโดยสามารถจับคู่ได้อย่างอิสระสามารถสลับเปลี่ยนคู่ตรวจได้ทุกชิ้นงานและสามารถซักถามข้อสงสัยกับเพื่อนที่เป็นผู้ตรวจงานเขียนของตนเองได้ ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับที่หลากหลายจากเพื่อนที่มีความสามารถทางภาษาหลายระดับทั้งต่ำกว่าและสูงกว่าตน กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ของตนประเมินข้อมูลย้อนกลับเหล่านั้นเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตน ดังการศึกษาของปทุมรัตน์ (2546); Finch (2014) ที่กล่าวว่าข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากการตรวจแก้งานครั้งแรกของเพื่อนร่วมชั้นเรียน ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนางานเขียนของตนให้ดีขึ้น เพราะผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม ช่วยลดความวิตกกังวลจากการตัดสินคุณภาพการเขียน กระตุ้นทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น และส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือนอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้ความสามารถทางการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งจากการเก็บคะแนนงานเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่มเกิดจากการที่ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนผ่านการเขียนชิ้นงานที่ 1-3 ซึ่งมีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน และหัวข้อที่กำหนดให้ผู้เรียนเขียนเป็นหัวข้อที่ไม่ยากอยู่ในความสนใจ ผู้เรียนจึงมีความคุ้นเคยซึ่งส่งผลให้มีข้อมูลมาประกอบการเขียนได้ค่อนข้างดีซึ่งสอดคล้องกับ Bitchener & Ferris (2012) ที่กล่าวว่า คำเสนอแนะจากเพื่อน (peer-response) ช่วยสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมุ่งความสนใจในกระบวนการเรียน เมื่อผู้เรียนสามารถให้คำแนะนำที่ถูกต้องแก่เพื่อน ส่งผลให้เกิดความมั่นใจและช่วยกระตุ้นทักษะการสื่อสารระหว่างผู้เรียน เช่นเดียวกับ Naeni (2011) ที่สรุปผลการวิจัยว่า การใช้วิธีประเมินตนเองช่วยกระตุ้นแรงจูงใจและความนับถือตนเอง ผู้เรียนสามารถมองเห็นจุดมุ่งหมายของการเรียนช่วยให้มีความมุ่งมั่นในการพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลการสอนเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการตรวจแก้งานด้วยตนเอง และการตรวจแก้งานโดยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนระหานวิทยา ความสามารถทางการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งโดยภาพรวมและแยกประเด็นการประเมินผล ซึ่งกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีความสามารถทางการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง ทั้งโดยภาพรวมและแยกตามประเด็นการประเมินผลด้านการเขียนประโยคใจความหลักและประโยคสนับสนุนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับการเขียนประโยคใจความสนับสนุนกลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

ในด้านการนำไปใช้ ครูผู้สอนการเขียนควรพิจารณาเลือกใช้กลวิธีตรวจแก้งานด้วยตนเองและกลวิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อนในการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากกลวิธีการเรียนทั้งสองรูปแบบสามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ โดยวิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานทั้งสองรูปแบบเป็นวิธีการเรียนเปิดโอกาสผู้เรียนได้ใช้ความรู้ ทักษะของตนเองตรวจทานหาข้อผิดพลาดในงานของตนและของเพื่อนร่วมชั้นเรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้รับความคิดเห็น การให้เหตุผล การตัดสินใจตอบกลับจากเพื่อน รวมทั้งสามารถนำไปประกอบการพิจารณาในการปรับปรุงงานเขียนของตนเองได้นอกจากนี้ผู้วิจัยที่ต้องการศึกษาการใช้วิธีตรวจแก้งานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนควรพิจารณาเปรียบเทียบวิธีตรวจแก้งานทั้ง 3 รูปแบบ ได้แก่ วิธีตรวจแก้งานโดยครูผู้สอน วิธีตรวจแก้งานด้วยตนเอง และวิธีตรวจแก้งานโดยเพื่อน เพื่อพัฒนาทักษะด้านการเขียนหรือการศึกษาค้นคว้าผลของการใช้กลวิธีการเรียนแบบตรวจแก้งานด้วยตนเองและการตรวจแก้งานโดยเพื่อน ที่มีผลต่อการเขียนแบบอื่นๆ ที่มีความยากและซับซ้อนมากขึ้น เช่น การเขียนแบบเล่าเรื่อง (narrative) การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive) หรือการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษที่ครอบคลุมองค์ประกอบด้านอื่น ๆ เช่น ความมีเอกภาพ สัมพันธภาพ รวมทั้งไวยากรณ์และคำศัพท์ ในกลุ่มผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือในระดับที่สูงกว่าเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนของผู้เรียน

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจากคณาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง

เอกสารอ้างอิง

- ปทุมรัตน์ ต๋อวงศ์. (2546). เทคนิคการตอบสนองโดยเพื่อนร่วมชั้น: แบบจำลองสำหรับงานเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์บัณฑิต คณะเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- พชินี เตือนดาว. (2552). การใช้กิจกรรมการตอบสนองต่องานเขียนเพื่อน เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการประเมินงานเขียนของตนเอง และเจตคติต่อการเขียนของนักเรียนระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิมพ์พรรณ ใจวงศ์. (2548). กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือโดยยึดผลจากกลุ่ม เพื่อพัฒนาความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ และทักษะปฏิสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รัชยา พุกกะมาน. (2543). กลวิธีในการเรียนแบบตรวจแก้งานด้วยตนเอง (Self-checking) เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิไลพร ธนสุวรรณ. (2536). เทคนิคการเขียนภาษาอังกฤษ. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Behjat, F. & Yamini, M. (2012). Self- vs. Peer-editing: one step forward from assessment to building efl students' writing skills. *Journal of Studies in Learning and Teaching English*, 1(1), 65-85.
- Bitchener, N. & Ferris, D. (2012). *Written Corrective Feedback in Second Language Acquisition and Writing*. London: Routledge.
- Byrd, D.R. (1994). Peer Editing: common concern and applications in the foreign language classroom. *Die Unterrichtspraxis/Teaching German*, 27(1), 119-123.

- Daveney, B. (2005). An Investigation into aspects of thai culture and its impact on thai students in an international school in Thailand. **Journal of Research in International Education**, 4(2), 153-171.
- Dhanarattigannon, J. (2008). **Thai College Students' Response to Non-Traditional Writing Instruction in a Thai University**. PHD. Dissertation University of Florida.
- Ferris, D. (1992) Teaching student to self-edit. **TESOL Journal**, 4(4), 18-22.
- Finch, A. (2014). Participant perceptions of peer editing in an efl freshman english program. **British and American Language and Literature**, 6, 299-326.
- Hyland, K. (2002). **Teaching and Researching Writing**. London: Longman.
- Kaewcha, N. (2013). Problems with coherence in writing in the thai context. **วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์**, 31(2), 29-40.
- Khonbi, Z.A. & Sadeghi, K. (2013). The effect of assessment type (Self vs Peer) on Iranian University EFL students' course achievement. **Social and Behavioral Science**. 70(13), 1552-1564.
- Mamishv, A. & Williams, S. (2009). Technical writing for teams: The STREAM Tools Handbook, institute of electrical and electronics engineers, **John Wiley & Sons, Inc.**, Hoboken,
- Naeni,J. (2011). Self-assessment and the impact on language skills. **Educational Research**, 2(6), 1225-1231.
- Oshima, A. & Hogue, A. (2006). **Writing Academic English**. Fourth Edition. Pearson Longman.
- Tavakoli, M.A. (2010). Investigating the relationship between Self-assessment and Teacher-assessment in Academic Context: A case of Iranian University Students. **Asian EFL Journal**, 1, 234-260.
- Topping, K.J. (2009). Peer Assessment. **Theory into Practice**, 48, 20-27.
- Torwong, P. (1995). Trends and issues in the teaching of EFL writing. Where shall we go?. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 22(3), 11-122.
- Tsui, A.B.M. (2000) Do Secondary L2 writers benefit from peer comments?. **Journal of Second Language Writing**, 9(2), 147-170.
- Watcharapunyawong, S. & Usaha, S. (2013). Thai EFL students' writing errors in different text types: the interference of the first language. **English Language Teaching**, 6(1), 67-68.
- Zhang, S. (1995). Reexamine the effective advantage of peer feedback in the esl writing class. **Journal of Second Language Writing**, 4(3), 209-222.